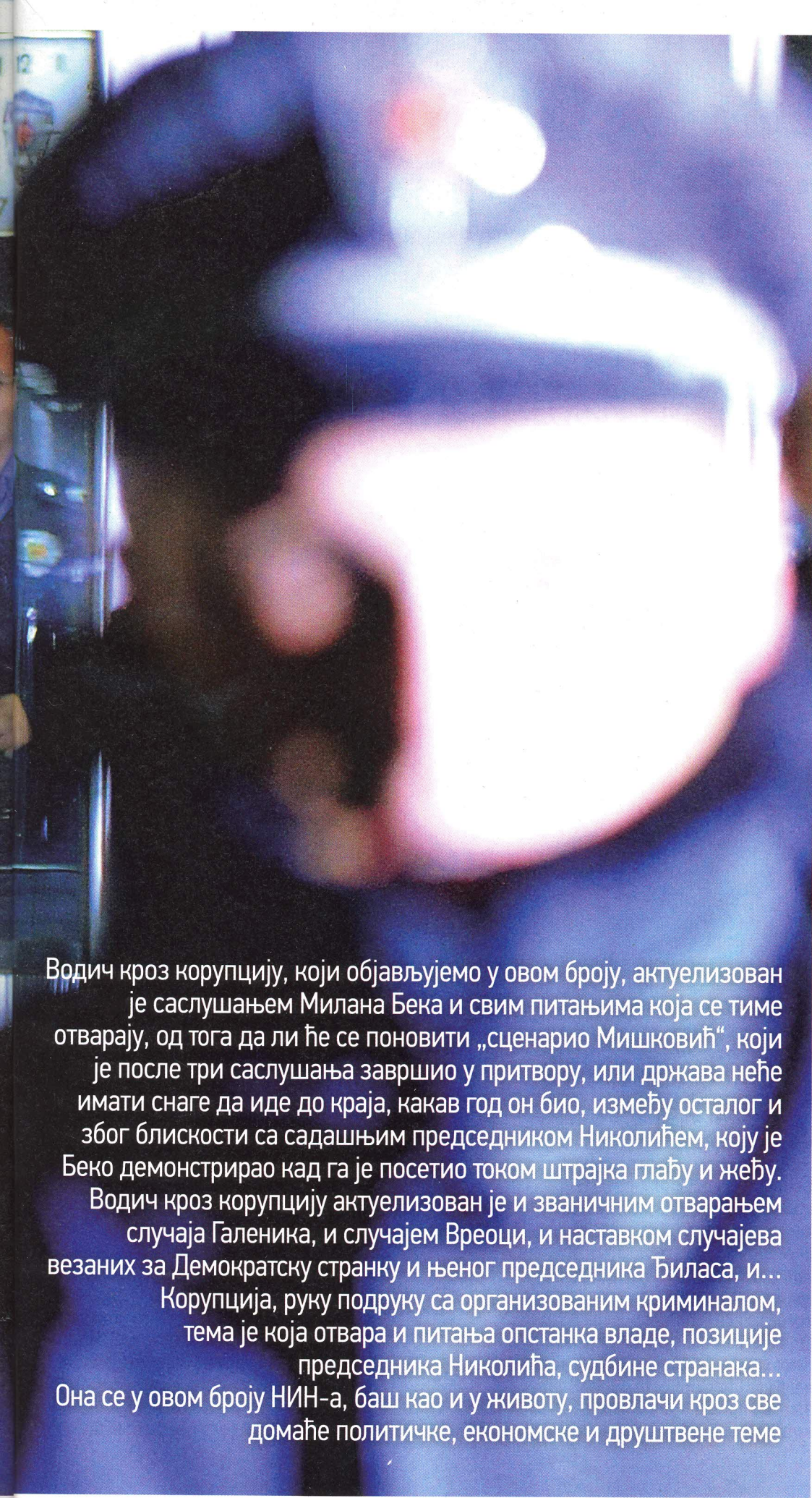

САСЛУШАЊЕ
МИЛАН БЕКО

Држава на испиту

ТАЊА НИКОЛИЋ ЂАКОВИЋ

„Он је љубазан, добар, пожртвован, он је брат кога нисте имали, он је мајка, отац, поп, лекар, све у једној особи. И то тако траје док Миша Беко преко ноћи не покаже право лице. Али, тада је обично за вас касно“.

Овај опис Милана Бека стигао је са непознате адресе његовог бившег дугогодишњег пријатеља, некадашњег директора Ц маркета Слободана Радуловића, који је већ годинама у бекству. Њихови послови су текли испреплетано све док им једног дана нису разишли финансијски интереси. Радуловић није открио оно чега нема ни у званичној евиденцији а то је шта све Милан Беко, бивши Милошевићев министар својинске трансформације, поседује у Србији, али је дао назнаке да тај човек контролише много шта, а да има могућност и употребе прислушних уређаја. У последњем интервјуу за српске медије Радуловић је навео да му је једном приликом Беко испричао да је преко прислушних уређаја у Лабусовој кући, знао шта су Лабус и представници Данонеа разговарали и тако је знао какву понуду треба да да за куповину „Књаза Милоша“, да би она била повољнија од Данонеове.

Ко је Милан Беко? За две деценије колико постоји на јавној сцени не зна се баш много, сем да је углађени бизнисмен, родом из Херцег Новог, дипломирани инжењер Саобраћајног факултета, на кога се и Слободан Милошевић ослањао, а у једном моменту видео га чак и као свог наследника. Беко, човек ван свих партија онда и сад, није био ▶

Водич кроз корупцију, који објављујемо у овом броју, актуелизован је саслушањем Милана Бека и свим питањима која се тиме отварају, од тога да ли ће се поновити „сценарио Мишковић“, који је после три саслушања завршио у притвору, или држава неће имати снаге да иде до краја, какав год он био, између осталог и због блискости са садашњим председником Николићем, коју је Беко демонстрирао кад га је посетио током штрајка глађу и жеђу.

Водич кроз корупцију актуелизован је и званичним отварањем случаја Галеника, и случајем Вреоци, и наставком случајева везаних за Демократску странку и њеног председника Ђиласа, и...

Корупција, руку подруку са организованим криминалом, тема је која отвара и питања опстанка владе, позиције председника Николића, судбине странака...

Она се у овом броју НИН-а, баш као и у животу, провлачи кроз све домаће политичке, економске и друштвене теме

► гадљив на министарску позицију новог Милошевићевог пројекта – реформе српске привреде. Као део Милошевићеве владе у два мандата, која је тетурајући после ратова, са институцијама на коленима и ставовништвом гурнутим у беду, Беко је важио за неког ко уме да барата пословима купопродаје па му је поверена продаја једне од малобројних националних компанија са профитом – Телекома Србије. Поводом те продаје саслушаван је и у Италији, а према писању медија, после 2000. по налогу тадашњег премијера Зорана Ђинђића, саслушавао га је и власник МК Комерца Миодраг Костић. Остало је непознато шта је Беко, чије име се помиње у три од 24 спорне приватизације, тада рекао и која документа је ставио на увид.

Човек који је јесени 2000. освојио мандат на савезној листи ЈУЛ-а, да би га вратио одмах после 5. октобра и отишао „на дужи одмор”, тек пре две године се у Србији осетио нелагодно. Фрустриран због сталних прозивки Савета за борбу против корупције Беко је послао писмо тадашњем премијеру Мирку Цветковићу жалећи се да се већ дуже време крше његова људска и грађанска права.

ЛУКА Његов пријатељ Мирослав Мишковић није се нашао на листи оних против којих су поднете кривичне пријаве за приватизацију Луке Београд јер се из документације видело да у моменту преузимања акција иза фирме купца „Ворлдфин“ из Луксембурга стоји Милан Беко. Документа су указивала да је у истој улици, на истом спрату, поред фирме „Ворлдфин“ и фирма „Нортфин“, која је купила „Ц маркет“. Обе фирме појављују се као шкољка-фирме, без директора, новца на рачуну, имовине и било ког претходно обављеног посла. Тако „шупље“ фирме наше институције не препознају као неког преко кога је могуће прање новца и дозвољавају преузимање државних предузећа.

У тадашњој кривичној пријави Савета за борбу против корупције Милан Беко је означен као организатор криминалне групе и суштински власник шкољка-фирме „Ворлдфин“ која је имала за циљ откупљивање

АЛЕКСАНДАР ДИМИТРИЈЕВИЋ

акција Луке Београд испод њихове реално процењене вредности. За ово дело, предвиђена је казна затвора од три године.

Повезујући два посла, Ц маркет и Луку Београд, Савет је тада истражио да у време преузимања Луке Београд „Ворлдфин“ није имао новца и да га је добио тек следеће године, кредитом „Хипо Алпе-Адриа банке.“ Питање је сада, чији је то новац и како је могуће да то није занимало државне институције које треба да контролишу токове новца. Одакле је новац дошао, и где завршава? Да ли је крајња зона Украјина, Русија а Србија само трансфер зона за прање новца? Имамо сада ту и Суботића. Он каже да је његов,

**Слободан Милошевић
га је видео
као свог
наследника**

а може да буде и Дарка Шарића или неког сасвим трећег” – наводи је тада Верица Бараћ, председница Савета за борбу против корупције.

ПОЧЕТАК Шта је свему томе претходило? Широј јавности Беко је постао познат крајем 1996, када је Слободан Милошевић најавио „реформски заокрет“ и за тај посао ангажовао њега и Данка Ђунића. С позиције нестраначког стручњака 1997. је ушао у владу Мирка Марјановића, на функцију министра за власничку трансформацију (приватизацију). Своју одлуку објаснио је „патриотским разлозима“. Успео је да оствари два важна за-

ШТА ЈЕ БЕКО РЕКАО ПОЛИЦИЈИ

Из извора блиских истрази НИН сазнаје да је Милан Беко у полицији рекао да је 14,1 хектар спорне земље 2003. дато у закуп хрватској фирми Монтмонтажа, чији је власник Никола Лисичар 2006. убијен у сачекуши, у Хрватској, под неразјашњеним околностима.

Град је то земљиште дао у закуп на 99 година Монтмонтажи, иако је пре тога изгубио спор са Луком Београд, пре него што је њен власник постао Милан Беко. Другим речима, град је земљу дао у закуп иако ни тада, а ни данас није био укњижен ни као њен власник, ни као њен корисник.

Исти извори наводе да је Беко током информативног разговора као одговорне за ове незаконите радње навео градску Дирекцију за грађевинско земљиште, Дирекцију за имовину и Јавно правобранилаштво. Према његовим наводима, Градска дирекција за грађевинско земљиште усвојила је пројекат Монтмонтаже у децембру 2003, иако је та фирма званично пројекат доставила тек у јануару наредне године, дакле месец дана након што јој је пројекат „одобрен“. То, наводно, није био крај неправилностима, јер је, како НИН сазнаје, Беко у информативном разговору са припадницима Управе криминалистичке полиције рекао и да је Монтмонтажа уговор о закупу закључила тек после три године, иако је најдужи рок за то био 15 дана. У међувремену, до закључења уговора, та фирма није плаћала закуп.

Монтмонтажа је после убиства првобитног власника продата инвестиционом фонду БРИЕФ из Луксембурга. М. Ћ.

је после петооктобарских промена у Србији и више од три године потпуно се повукао из јавног живота. Вратио се у јесен 2004. када је успео да обезбеди да инвестициони фонд „ФПП Балкан лимитед“ са Кајманских острва, чији је Беко био саветник, преузме аранђеловачки „Књаз Милош“.

Прво запослење добио је у маркетиншкој агенцији „Спектра“, као директор маркетинга, а потом је постао и њен власник. Водио је кампању Демократске странке за изборе 1993, која је под слоганом „Поште-но“ освојила до тада незамисливих 27 посланичких мандата. Убрзо је основао нову фирму „ДиБек“ и бацио се на трговину производима од дрвета, храном и производима познатих фармацеутских фирми - показало се, опет, успешно.

СВЕДОК Стручњак за приватизације по Србији, како многи Бека зову, појавио се као саветник или један од купаца и у приватизацији српских млекара, довршио и приватизацију београдске спољнотрговинске фирме „Рapid“. Био је на удару Комисије за истраживање злоупотреба у привреди која је покушала да судски оспори његово учешће у власништву над Rapidом. На суду се појављивао као сведок - пред по-

себним одељењем Окружног суда у Београду о условима и околностима под којима је приватизован „Ц маркет“, пред Специјалним судом у процесу који се води против стецајне мафије.

И то је, укратко, оно што се зна.

Оно о чему се стално говорило је његов несумњив политички утицај. Седео је уз Милошевића, био је кум Ђинђићу, пријатељ Чедомиру Јовановићу, причало се да формира владе, купује посланике... Повремено је отворено показивао своју наклоност према политичарима. Тако је обилазио Томислава Николића док је штрајковао глађу. Истовремено, тврдио је да не финансира ниједну странку, жалио се на пословну атмосферу која је створена у Србији: „Ово није атмосфера у којој може да се ради“.

У време када овај број НИН-а одлази у штампу главна вест је да је Милан Беко шест сати провео у Управи криминалистичке полиције дајући изјаву, као грађанин, о свом учешћу у приватизацији Луке Београд. Хоће ли Беко завршити у истражном затвору као и Мирослав Мишковић или ће се све завршити са неколико информативних разговора, од којих је један већ најављен, зависиће можда од тога колико је задужио оне који о њему одлучују. ■

датка која су му запала: да напише закон о приватизацији и да - прода „Телеком“ за око 1,5 милијарди тадашњих немачких марака. Била је то сламка спаса за режим који се налазио на ивици банкрота. Две године после прешао је у Савезну владу Момира Булатовића. Исте године доспео је и на листу грађана СРЈ којима је, због блискости с Милошевићевим режимом, забрањен улазак у ЕУ. Био је и председник УО крагујевачке „Заставе“ у време бомбардовања. Кажу да је баш он патентирао одбрану уз помоћ „живог зида“. На изборима 2000. био је први на листи ЈУЛ-а у Крагујевцу за посланика у Већу грађана Савезне скупштине. Све функције напустио

Савет за борбу против корупције га је у кривичној пријави означио као организатора криминалне групе